

บารมีธรรม ๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

คน เห็นใหม่ ดูอย่างการพัฒนาประเทศ การพัฒนาคน เราพัฒนาคน เราให้ความคิดคน
ความเห็นคน พยายามพัฒนาคนให้สูงขึ้นๆ สูงขึ้น คนเก่งมันต้องเป็นคนดีด้วย คนเก่งถ้าไม่เป็น
คนดี คนเก่ง ดูอย่างเทคโนโลยี เห็นใหม่ อย่างรัสเซียเขาสู้ได้กับอเมริกาเลย แต่ตอนนี้เขาจะแจ
ออกมาเรื่องกลโกงของเขา โกงจนประเทศชาติล่มจมเลย โกงมากขนาดนั้น นี่เราก็คิดกันตรงนั้น
ไง จะส่งเสริมเทคโนโลยีไป

ส่งเสริมเห็นด้วยนะ อย่างที่ว่านี้ควรเรียนไหม? ควรเรียน คอมพิวเตอร์นี่คนเป็นหมดนะ
ถ้าไม่เป็นเราสื่อสารไม่ได้ เราสื่อสารกับคนอื่นไม่ได้ เราจะออกไปติดต่อกับสากลไม่ได้เลย ต้อง
เรียน ต้องรับรู้ แต่ แต่ไม่ใช่รับรู้จนเราเป็นหุ่นยนต์ไปเลย มนุษย์ก็เป็นหุ่นยนต์คนหนึ่ง เป็น
หุ่นยนต์เข้าไปในสังคมเขา เข้าไปในอย่างนั้นเขา เรียนรู้เพื่อเรียนรู้ แต่ความเป็นมนุษย์สำคัญ
ที่สุด สุขกับทุกข์ในหัวใจของเราสำคัญกว่าสิ่งนั้นไป

เทคโนโลยีมันก็ไปตามพลังงานของมันนั่นละ เทคโนโลยี แต่คนที่ควบคุมเทคโนโลยีสิ
คนที่ควบคุมคือพวกมนุษย์เราต้องมีศีล มีธรรมด้วย เห็นใหม่ นี่แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ใจ
แผ่นดินทองเกิดขึ้นมาก่อนก็แย่งกันโดยไม่มีการแบ่งปัน ถ้าแผ่นดินธรรมก่อน ใจคนมีธรรม คุณ
คนที่มีโอกาสที่สามารถจะตัดดวงได้

อย่างดอกเตอร์ป๊วยมีโอกาสมากเลยเพราะเขามีตำแหน่งสูงๆ แต่ในเมื่อหัวใจเขามีธรรม
ในใจด้วย เขาเป็นคนสมณะ แม้แต่ว่าผลงานของเขามหาศาลเลย ปูพื้นฐานให้กับประเทศไทยเลย
แต่ความเป็นอยู่ของเขาก็ธรรมดา คนมีชื่อเสียงมากไปเขาจะฟุ้งเฟ้อ เขาไม่ได้สะสมไว้ เห็น
ใหม่ เขาไม่ได้สะสมไว้ แล้วเขาย้อนกลับมาให้สังคม แล้วเขาเองได้อะไรล่ะ? เขาได้การยอมรับ

ของคนทั้งชาติ คนทั้งชาติยอมรับคุณงามความดีอันนั้นใจ เรื่องการยอมรับของใจ บารมีธรรม ใครจะให้?

พระพุทธเจ้าบอกพระอานนท์ เห็นไหม พระพุทธเจ้าจะไปนิพพานไป พอผ่านข้ามคลอง แล้วที่ว่าว้าวผ่านเทยมเกวียนไปแล้วน้ำขุ่น นี่ตามกรรม เห็นไหม กรรมนี้น้ำมันขุ่น พอพระอานนท์ไปตักทีไรน้ำขุ่นทุกทีเลย บอกพระพุทธเจ้าไปเถอะไปฉันท้างหน้า ยังมีลำธารน้ำจะใส

“อานนท์เราหิวเหลือเกิน ตักมาเถิด”

พอจะลงไปตัก น้ำขุ่นอยู่บริเวณที่ตักนี้ใสสะอาดเลย ตักเฉพาะตรงนั้นมาให้พระพุทธเจ้านะ ให้พระพุทธเจ้าฉันก่อน พระพุทธเจ้าฉันเสร็จ พระอานนท์ถาม

“สิ่งที่ไม่เคยมีก็มีแล้ว สิ่งที่ไม่เคยเป็นก็เป็น เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์เหลือเกิน เพราะน้ำมันขุ่นๆ อยู่ ทำไมเวลาจะไปตักตรงนั้นแล้วน้ำมันใส ใสเฉพาะตรงที่เอาบาตรไปตัก”

“อานนท์ บารมีธรรมควรสะสมอย่างยิ่ง”

บารมีธรรมใจ นี่บารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เหตุที่ว่าน้ำนั้นขุ่น เพราะว่ามีอยู่ชาติหนึ่งในตอนพุทธภูมิมา สะสมบารมีมาเป็นพ่อค้าวัวต่าง เห็นไหม เคยจูงวัวไว้แล้วไม่ให้วัวกินน้ำ นี่ท่านบอกว่ากรรมของท่านอันนั้นใจ

ถ้าเป็นเราปกติ ถ้าไม่มีบารมีธรรมมันก็ขุ่นอย่างนั้นแหละ เคยให้สัตว์ได้กินน้ำขุ่นๆ อย่างนั้น ตัวเองก็จะได้กินน้ำขุ่นๆ อย่างนั้นใจ แต่เพราะว่าอันนั้นมันเป็นกรรมใช่ไหม? แต่บารมีธรรมที่สะสมมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วใจนี้บริสุทธิ์ เห็นไหม ใจนี้บริสุทธิ์ เวลาแบบว่าปลงอายุสังขาร โลกธาตุวันไหนหมดเลย เสียดังเหมือนเสียงกลองตี

เวลาเราอ่านตำรากันแล้วเราไม่เชื่อนะ เราไม่เชื่อหรือกว่าเป็นไปได้ เป็นไปได้ได้อย่างไร? ขนาดปลงอายุสังขารจนพระอานนท์ตกใจนะ ต้องมีเหตุมหัศจรรย์ ไปถามพระพุทธเจ้า เพราะสมัยพุทธกาลใครมีอะไรก็ไปถามพระพุทธเจ้าหมด อชาติศัตร์จะยกกองทัพไปรบเขา ยังมาถามพระพุทธเจ้าเลยว่าไปรบแพ้หรือรบชนะ พระพุทธเจ้าบอกว่าถ้ารบแพ้ แต่ไม่บอกว่าแพ้ใจ ถามพระอานนท์

“เราบอกไว้ในสภา ในประชุมสภา ในคราว ๖ ในฉวีนี้เขายังทำกันอยู่หรือเปล่า? ถ้าเขาทำอยู่ รมเข้าไปเถอะแพ้ตลอด”

เลยส่งพรหมณ์เข้าไปยุแหย่ก่อนไง เห็นไหม ส่งพรหมณ์เข้าไปยุแหย่ก่อน พระพุทธเจ้ารู้ พุดตามเหตุไง ถ้ามีความสามัคคีอยู่ ชุมชนนั้นดีอยู่ รมเท่าไร? ความสามัคคีนั้นเราสู้ไม่ได้ นี่อชาตศัตรูยังเข้าไปถาม สมัยพุทธกาลใครมีอะไรนะถามพระพุทธเจ้าหมด เพราะรู้เรื่องโลกนอกโลกในทั้งหมด นี่พระอานนท์ก็ถามไง ถามว่าสิ่งที่ไม่เคยเกิด ไม่เคยเป็น น้ำมันขุ่นอยู่ แต่ทำไมมันใสเฉพาะตรงที่ตักล่ะ?

“อานนท์ บารมีธรรมนี้ควรสะสมอย่างยิ่ง” การยอมรับของมนุษย์ การยอมรับของเทวดา การยอมรับของในพรหมที่ว่าเวลาปกป้องคนดีฝึ้ม นี่คนดีฝึ้ม มันจะมีความดีไปเรื่อย จะตกวิกฤตขนาดไหนมันก็จะรอดพ้นจากอุปัทภยอันนั้นไปได้ คนดีฝึ้ม เห็นไหม นี่บุญกุศล ทาน บารมีควรสะสมอย่างยิ่ง

ที่นี้การยอมรับไง การยอมรับเราได้อะไร? เราอยากได้สิ่งที่เราอยากได้กันแน่ในแก้ว แหวน เงิน ทอง ในวัตถุ ในชื่อเสียง แต่อยากได้ด้วยเล่ห์ ด้วยเหลี่ยม พวกนักเลือกตั้ง ไข่เล่ห์ ให้เหลี่ยมออกไป แต่นี่ทำด้วยสละออกไปๆ สะสมมาตั้งแต่เป็นความคิด ตั้งแต่พ่อแม่สอนมาตั้งแต่เด็ก นี่สะสมมา แล้วทำไปจนได้การยอมรับของคนเกือบทั้งประเทศ แต่ผู้ที่ไม่เห็นด้วยก็ยังมี เพราะวโลภธรรม ๘ มันมีนินทาอยู่กับสรรเสริญอยู่แล้ว

นี่มันย้อนกลับไปดูที่ว่าเทคโนโลยีเจริญขนาดนั้น แต่หัวใจต่ำใจ หัวใจเห็นแก่ตัวใจ หัวใจขวานมาเป็นของตัวใจ ให้ประชาชนเดือดร้อนนะ แล้วเขาเป็นเมืองที่ที่ไม่มีอาหาร เห็นไหม ต้องสั่งอาหารเข้า เวลาทุกข์ยากขนาดไหน? เกษตรกรรมของเรา ทุกข์ยากขนาดไหนก็ยังมีกินมีใช้ ยังมีการเผื่อแผ่ แล้วเป็นสังคมพุทธด้วย อย่างไรก็ตามมีโรงพยาบาล อย่างนั้นเป็นรัฐสวัสดิการ มันต้องมาจากสวัสดิการของรัฐ เพราะเห็นว่าประเทศที่เจริญ พยายามเขียนกฎหมายให้เจริญขึ้นมา ให้ควบคุมให้ได้

อย่างของเรานี้กฎหมายเป็นกฎหมายนะ เราชาวพุทธ เราจะบอกเลยว่ากฎหมายเมืองไทย ใครมีเงินซื้อได้หมด เราเห็นด้วย เราเห็นด้วยอยู่ แต่กฎหมายของเราเป็นกฎหมาย แต่ประเพณีติ ประเพณีการให้ทาน ประเพณีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ อันนี้มันเหนือกฎหมาย มันยิ่งกว่ากฎหมายอีก เพราะคนทำมันเห็นอยู่ แต่เพราะเราต้องการความเจริญ แต่เมื่อก่อนเคยมีการเผื่อแผ่

อย่างเช่นตั้งน้ำไว้หน้าบ้าน เราไปตั้งน้ำไว้หน้าบ้านนะเพื่อจะให้คนเขาได้ดื่มได้กิน ไอ้พวกที่มันทำธุรกิจมันจะมาทูป โองน้ำนั้นให้แตก เพราะอะไร? เพราะมันต้องการให้คนไปซื้อมัน ทั่วๆ ที่อยากจะทำทานนั่นนะ แต่ในเมื่อความเจริญไป ความเห็นแก่ตัวมันเข้ามา เป็น โองน้ำของเรา เราตั้งอยู่หน้าบ้านเพื่อจะให้คนเดินสัญจรไปมาได้ดื่มได้กิน เป็นบุญกุศลของเรา แต่ไอ้พวกที่มันขายน้ำ พวกนี้มันก็ไม่อยากให้มีอย่างนั้น เพราะว่าไปทำลายของเขา ไอ้ความเห็นแก่ตัวของเขาเข้ามา

นี่ประเพณีวัฒนธรรมมันเหนือกฎหมายนะ เหนือกฎหมาย กฎหมายนี้ทำผิดยังต้องไปต่อรองกัน ไปใคร่ครวญ ไปวินิจฉัยในแง่ของกฎหมาย แต่ความเห็น วัฒนธรรมประเพณีนี้มันทำตามกันไปไป ความเชื่อ ความทำตามกันไป มันต้องสะสมขึ้นมาจากอะไรล่ะ? ถ้าไม่ใช่ศาสนาเรา นี่ประเสริฐ นี่บารมีธรรมควรสะสมอย่างยิ่ง เราสะสมของเราไว้ แล้วจิตมันไป แล้วการยอมรับ การยอมรับของมนุษย์ ของในประเทศ การยอมรับของต่างๆ เห็นไหม การยอมรับ ดูอย่างที่ว่า พระพุทธเจ้าบอก เวลาพระอาทิตย์ขึ้น นี่พระอาทิตย์ขึ้นและตก เป็นได้ ๓ อย่าง

๑. ขึ้นเอง ตกเอง นี่ตามธรรมชาติ

๒. พระอาทิตย์ขึ้นมาแล้วเมฆบัง แสงจากพระอาทิตย์จะเข้าไม่ถึงโลกได้ เมฆบังอยู่จะสลับไป

๓. กับฤทธิ์ของเทวดา อยู่ในพระไตรปิฎก ฤทธิ์ของเทวดาสามารถบังพระอาทิตย์ได้ ทำได้ด้วยฤทธิ์ของเทวดา เทวดามีฤทธิ์ได้ขนาดนั้นนะ ช่วยโลกได้ขนาดนั้น แล้วทำไมถ้าบารมีธรรมยอมรับ แม้แต่เทวดายังต้องมาพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า

นี่บารมีธรรมควรสะสมอย่างยิ่ง เทวดาเอ๋ย พรหมเอ๋ยมาพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า เห็นไหม มาพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า บอกว่ามาขอพึ่งธรรมๆ มาขอพึ่งธรรมตลอด นี่ยังมาขอพึ่งธรรม ครูบาอาจารย์เราก็อามี ในวงในที่ว่ากันมาก็มาพึ่งเทศน์เหมือนกัน นี่มาพึ่งเทศน์ พึ่งเทศน์เพราะอะไร? นี่เราอยากเกิดเป็นเทวดาไหม อยากเกิดเป็นเทวดา เทวดาก็เหมือน.. เอาความรู้สึกเรารู้ เรานี้เรารู้ เรื่องธรรมของพระพุทธเจ้าขนาดไหน? เรารู้ได้ในตำรา แต่เราไม่รู้ตามสภาวะความเป็นจริง

เทวดาก็เหมือนกัน เทวดาเขาก็เหมือนเรานี้แหละ เพียงแต่ว่าอยู่ในทิพย์สมบัติเท่านั้นเอง แต่ความคิดก็อย่างเรานี้แหละ ความคิดได้ขนาดนี้ แต่นึกอะไรได้เลย ได้เลย เพราะเป็นทิพย์

สมบัติ มันเป็นทิพย์มาทั้งหมด มันเป็นมา แต่ความรู้ในธรรม ก็เรามีทุกข์ใจ ถึงเทวดาก็ยังมีทุกข์อยู่ ทีนี้ยังมีทุกข์อยู่ที่ขวนขวายอยากออกจากทุกข์ ต้องมาฟังธรรม ธรรมเท่านั้น ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นถึงชำระ ถึงมีบารมีธรรมอันนี้ขึ้นมา ทำให้การประพฤติปฏิบัติง่ายเข้ามา

การประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม ทำไมคนนั่งแล้วเป็นได้ง่าย บางคนปฏิบัติแล้วมีช่องทางไปด้วย บางคนย้อนกลับมา เรานั่งเกือบเป็นเกือบตายทำไมจิตเราไม่ลง? เราทำทุกข์ขนาดไหน? นี่บารมีธรรมไง ถึงว่าผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ยาก ผู้ที่ปฏิบัติยากรู้ยาก ผู้ที่ปฏิบัติยากรู้ง่าย นี่เวไนยสัตว์ เวไนยสัตว์คือว่าสัตว์ที่ยังมีความเป็นไปได้อะไร เวไนยสัตว์คือการได้ยินได้ฟัง การดูไปบ่อยๆ เรามาอยู่ในจังหวะตรงนั้นไง เป็นเวไนยสัตว์ สัตว์ ๔ จำพวก เวไนยสัตว์ นัยยะยังมีโอกาสอยู่ มีโอกาสอยู่ เรามีโอกาสแล้วเราก็ต้องขวนขวายของเราสิ ขวนขวาย ถ้าเราปฏิบัติได้จริงมันก็ได้จริง ถ้ามันไม่ได้จริงมันก็เป็นการสะสมบารมีไป

นี่บารมีธรรมที่ว่า “อานนท์ ควรสะสมอย่างยิ่ง” บารมีธรรมมันจะเกิดสิ่งที่ว่าจากน้ำขุนๆ ไสเฉพาะตรงนั้น ไสเฉพาะที่ตักขึ้นมา แล้วได้ดื่มกิน แต่ถ้าไม่มีบารมีธรรมมันก็ต้องใช้อย่างนั้นไป บารมีธรรมมันจะสะสมมา แล้วมันจะพลิกแพลงได้ด้วย เหตุการณ์ที่ว่าเหตุการณ์เฉพาะหน้าจะทำให้เราหลุดพ้นออกไปได้ หลุดพ้นออกไปได้ แล้วยังกลับมา หลุดพ้นอันนี้มันก็เป็นการสงเคราะห์กันทางโลกไป สงเคราะห์กันทางบิณฑิย ๔ สงเคราะห์ อนุเคราะห์กันได้ แต่ในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าสงเคราะห์ อนุเคราะห์ได้

อาจารย์มหาบัวบอกระบอ่ย ถ้าพระพุทธเจ้าทำลายนรกได้ จะทำลายทั้งหมดเลย ไม่ให้พวกเราไปตกนรกไป จะให้เหลือแต่สวรรค์ไว้ให้มีแต่ความสุข แต่มันทำลายไม่ได้ วัฏฏะมันเป็นวัฏฏะอยู่ดั้งเดิมอย่างนั้น วัฏฏะในโลก นี่ความเป็นไปมันเป็นอย่างเดิม เราเกิดหรือไม่มาเกิด มันก็มีอย่างนี้ เราไม่มาเกิดที่นี่เราก็ไปเกิดในสภาวะอย่างอื่นต่อไป มันถึงเป็นอย่างนั้น แล้วเราก็เป็นส่วนหนึ่งของวัฏฏะที่มันหมุนไป เหมือนเกสรดอกไม้ปลิวไปตามในป่า เกสรดอกไม้ปลิวไปตกที่อื่น มันก็ไปเกิดต้นไม้ต้นอื่นไป

นี่ก็เหมือนกัน จิตมันปลิวไปตกที่ไหนในวัฏฏะ มันปลิวไปตามแรงลม ตามกระแสของกรรม มันปลิวไปหมด แล้วมันปลิวไปได้อย่างไรในเมื่อเกสรนั้นมันต้องทำลายตัวมันเอง เกสรนั้นถึงจะเป็นเกสรที่ว่างอกไม่ได้ ฉะนั้น การประพฤติปฏิบัติถึงว่าจิตต้องแก้จิตใจ ถ้า

พระพุทธเจ้าสามารถทำลายนรกได้จะทำลายทั้งหมด ถ้าพระพุทธเจ้าจะเอากรรมให้พวกเรารู้ได้ จะใส่ในใจเราทั้งหมด พระพุทธเจ้าสงสารมากนะ สงสารอยากให้เราพ้นจากทุกข์ พยายามสั่งสอนแล้วมองคนไง อย่างเช่นเราจะสอนก็มองว่าคนนี่สมควรไหม? ถ้าคนนี่ยังไม่สมควรปล่อยไว้ก่อน

อย่างเช่นองคฺลิมาล ถ้าวันนั้นไม่ไปก็ฆ่าแม่ ก็หมดโอกาส ไปเอาองคฺลิมาลก่อน ช้ากว่านี้ไม่ได้ ถ้าช้ากว่านี้มาฆมาตแล้วก็หมดสิทธิ์ หมดการเข้าถึงธรรม ไปเอาองคฺลิมาลก่อน เห็นไหมบางคนจะตายก่อน ไปเอาคนนั้นก่อน ไปเอาคนนั้นก่อน นี่เมตตายนาคนั้น เอาก่อนคือได้ ถ้าไม่เอาก่อนมันหมดโอกาสไปเลย

มีอยู่ ในพระไตรปิฎก บิณฑบาตผ่านไป มีทุกตะเจีญใจ ๒ คน สามิ ภรรยา เป็นขอทานอยู่ไง พระอนนทฺบิณฑบาตไป พอพระพุทธเจ้าเห็นนี่ยิ้ม พระอนนทฺตามไปด้วย พระพุทธเจ้ายิ้ม พระพุทธเจ้ามีเหตุแล้ว ก็เลยผ่านไปก่อน ตกเย็นพระอนนทฺก็ไปถามนะ เวลาเทศน์ให้พระฟัง พระอนนทฺถามว่า “ตอนเช้าพระพุทธเจ้ายิ้มเพราะอะไร?”

พระพุทธเจ้าบอกว่า “อนนทฺเห็นไหม ๒ คนนั้นนะ ๒ คนตายายนั้นนะที่เป็นทุกตะเจีญใจ แต่เดิมเขาเป็นเศรษฐินะ เขาเป็นมหาเศรษฐีอีก แต่เขาเล่นการพนันจนหมดไปเลย” หมดไปเลยนะ จนจิตกระด้าง จิตมันแข็งต้องมาเป็นขอทานเขากิน ๒ คนสามิ ภรรยา

“ถ้าเมื่อก่อน” ฟังนะ “ถ้าเมื่อก่อน ๒ คนนี้ได้เจอตถาคต ๒ คนนี้อย่างต่ำได้เป็นอนาคา”

ได้เป็นพระอนาคา เพราะว่าอยู่ในขณะรำรวย จิตใจอยู่ในความสุขมันควรแก่การงาน ถ้าสอนตรงนั้นนะจิตใจมันจะน้อมนำไป แต่ปัจจุบันนี้มันทุกข์ยากไง เป็นทุกตะเจีญใจ แม้แต่พระพุทธเจ้าเดินผ่านไป พระพุทธเจ้าไม่สอน เห็นไหม เพราะอะไร? เพราะใจมันกระด้าง มันทุกข์ มันทุกข์มาก คิดดูสิคนเคยสุขขนาดนั้นนะ แล้วสูญไปหมดเลย การพนันเอาไปกินหมดเลย จนต้องกลับมาขอทานเขากิน ใจมันกระด้าง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่มีศรัทธาเชื่อในหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เราจะจงใจประพฤติปฏิบัติไหม? เราไม่จงใจประพฤติปฏิบัติ ความศรัทธาทำให้เราเข้ามา ศรัทธาเชื่อในธรรมของพระพุทธเจ้าก่อน แล้วศรัทธาว่าความจริงมีอยู่ นรกมีอยู่ สวรรค์มีอยู่ มรรคผลมีอยู่ ทุกข์มีอยู่ แก้ทุกข์ได้ อยู่ตามความเป็นจริงไง ทุกข์มีในหัวใจนี้ดับได้ ดับได้ด้วยมกคะอริยสังขังอันนั้นไง

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าบอก นี่ถ้าเจอพระพุทธเจ้าตอนที่ยังอยู่ในฐานะเดิม อย่างน้อยพระอนาคามีทั้งสี่ทั้งเมียเลย แต่ไม่ได้เพราะว่าจิตใจแข็งกระด้างไง พระพุทธเจ้าเดินผ่านไปเฉยๆ แต่เมื่อก่อนพระพุทธเจ้า ด้วยปัญญาของพระพุทธเจ้า เห็นไหม ถ้าเมื่อก่อนเจอก่อนนะ ๒ คนนี้ อย่างน้อยพระอนาคา เดียวนี้ก็เจอ ถึงว่ากรรมของเขาไง ทำไมพระพุทธเจ้าไม่ไปโปรดเขาก่อนล่ะ? ทำไมไปโปรดองคุลิมาล เพราะเวลาของพระพุทธเจ้านี้ไม่มีเวลาที่จะไปโปรดใครเลย มันแน่นทุกวัน คิวมันแน่นมาก ฉะนั้น ก็ต้องเอาคนที่จำเป็นก่อน คนที่จำเป็นก่อน

ไปนะ ก่อนสว่างถึงญาณแล้ว วันนี้จะไปโปรดใคร? เข้าขึ้นมาบิณฑบาตไปก็จะไปโปรดคนนั้นแหละ ไปเอาใคร จะไปเอาใคร? ถึงญาณก่อนเลยวันนี้ใครสมควรใกล้โอกาสที่อายุขัยจะหมดไปก่อน เอาคนนั้นก่อนๆ อย่างเช่นองคุลิมาล ซ้ำกว่านั้นไปไม่ได้แล้ว ซ้ำกว่านั้นไปองคุลิมาลหมดสิทธิ์ ฉะนั้น ไปเอาองคุลิมาลได้ นี่องคุลิมาลกลับมาเป็นพระอรหันต์ คิดดูสิว่าคุณของพระพุทธเจ้ามีขนาดไหน? คนๆ หนึ่งเป็นมหาโจร แต่ได้รับการแก้ไขจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กลายเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา

นี่เอาประโยชน์ตรงนั้น เอาประโยชน์ตรงนั้น แล้วทำไมถึงไม่สงสารบริษัท ๔ ไม่สงสารพวกเรา สิ่งใดที่ง่ายๆ ถึงจะบอกทั้งหมด ก็บอกสิ่งที้ง่ายที่สุดก็คือมัชฌิมาปฏิปทา การประพฤติปฏิบัติที่ง่ายที่สุดเลย ง่ายๆที่สุดให้เราเดินอยู่แล้ว พวกเราถึงต้องเดินเข้าตรงนี้ให้ได้ไง สิ่งนี้เป็นาง่ายที่สุด เพราะอะไร? เพราะเกสรนั้นมันต้องทำลายตัวมันเอง อวิชชาอยู่ที่บนหัวใจ อวิชชาอยู่ในกลางหัวใจเรา ต้องให้ใจแก้ไขใจ

มักคะอริยสังขัจจเกิดขึ้นมาจากใจ เกิดขึ้นจากเจตนา เกิดขึ้นจากความรักที่เราตั้งใจหมุ่นขึ้นไป หมุ่นขึ้นไปแล้วออกมาเป็นภวานามขปัญญา เป็นปัญญาที่กลับเข้าไปชำระจิตใจของตัวเอง เห็นไหม นี่มันถึงว่ามันต้องเป็นใจแก้ไข ไม่มีใครสามารถทำให้ได้เลย จะมีฤทธิ์หะเหินเดินอากาศได้ขนาดไหนก็ไม่ได้แก้ไข เพราะพลังงานนี้เกิดจากใจแล้วส่งออกมา ทีนี้พลังงานของพระพุทธเจ้าสอนมักคะ คือพลังงานนี้หมุ่นออกมาก่อน แล้วพยายามวิปัสสนาหมุ่นเข้าไป หมุ่นให้เป็นจักร

ธรรมจักรที่หมุ่นแล้วมันจะหมุ่นเข้าไปเชือดเดือนหัวใจของเราเอง เชือดเดือนกิเลสที่อยู่ในใจ ธรรมจักรนี้ถึงหมุ่น เป็นภวานามขปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากธรรมจักรอันนี้ มันถึงชำระ

กิเลสได้จริง นี่คือทางที่ถูกต้องแล้วง่ายที่สุดในหลักการจะพ้นจากทุกข์ใจ ง่ายที่สุด ตรงที่สุด ใจนอกจากนี้แล้วไม่มี ถ้ามีพระพุทธรเจ้าสอนแล้ว

นี่อาจารย์พูดย้ำบ่อย ให้เห็นว่าพวกเราเกิดมาเป็นชาวพุทธ แล้วเชื่อในธรรมะของพระพุทธรเจ้า ถึงเห็นสิ่งที่ทางโลกเขาตื่นกันไป ปล่อยเขาไป เทคโนโลยีเจริญ เห็นใหม่ จิตใจไม่เจริญ แต่เราจะมาเจริญกันที่จิตใจ จิตใจของเราเจริญขึ้น จิตใจของเราชำระของเราเอง แล้วเราจะแก้ทุกข์ของเราได้ คนเราแก้ทุกข์ออกจากใจหมดแล้ว อันนั้นถึงจะเป็นความสุขจริงใจ แต่นี้มันยังแก้ไม่ได้ แค่ทำความสงบ เห็นใหม่

แค่ทำความสงบ มันก็เหมือนกับรถวิ่งนั้นระร้อนตลอดเลย ไปอยู่กลางแดดเลยแล้วไม่มีที่พัก แล้วไปเจอที่ร่มที่หนึ่ง ต้นไม้ต้นหนึ่งเกิดขึ้น เราสร้างความสงบขึ้นมา ใจมีที่พักแล้ว ใจมีที่พักใจก็มีความร่มเย็น นี่มีความร่มเย็นก็สุข ทุกข์นั้นดับลงชั่วคราว มีความสุขขึ้นมา ทั้งๆ ที่ไม่ได้แก้กิเลสเลย ถึงสมควรทำในการประพฤติปฏิบัตินี้ไป แต่ประพฤติปฏิบัติก็ให้มันสมควรกับเรา สมควรกับความที่ว่าทุกข์ยาก

ทุกข์น้อย ทุกข์มาก อยู่ที่สะสมบารมีมา ไม่เหมือนกัน ไม่มีสูตรสำเร็จ ทำเอาของเรา แล้วเราจะมีความสุขของเรา แล้วยืนยันด้วย พอเข้าถึงตรงนี้แล้ว อ้อ อ้อเลยนะ พออ้อนี้ โอ๊ย ศาสนามีจริง ถ้ายังไม่ทันอ้อมันยังไม่แน่ใจ พอความไม่แน่ใจอันนี้ นี่ถึงเลสงสัย นิเวศธรรมปิดกั้นเลย พอปิดกั้น ถึงเลสงสัยใจกระด้าง เห็นใหม่ คุณอย่างสามิภรรยาอันนี้ พอจิตตกหมดเลย

นี่ก็เหมือนกัน แค่นิเวศ แค่สงสัยมันก็ขึ้น เราต้องพยายามตั้งมั่น แล้วพยายามเข้าไป มันจะผ่านจากนิเวศธรรมเข้าไปเป็นสมาธิธรรมไป เป็นให้ใจมีที่พักอาศัย นี่ศาสนาเป็นอย่างนั้น ถึงบอกว่าเทคโนโลยีเจริญ คนจะเจริญปล่อยให้เจริญไป เราต้องพัฒนาใจให้เจริญ แผ่นดินธรรมไป แผ่นดินคือหัวใจใจ ถ้าหัวใจมีธรรม หัวใจมีความเชื่ออันนี้ หัวใจมีที่พัก หัวใจจะมีความสุข พอสมควร ศาสนาพุทธถึงจะเป็นประโยชน์กับเราได้

เราเป็นชาวพุทธ เราอยู่กับศาสนาพุทธ ต้องให้เราได้รับผลจากความสุขในศาสนาที่บ้างแล้วเราจะพอใจที่เราเป็นชาวพุทธแท้